

RİTÜELLERİ YÖNETEN DAVULCU VE ZURNACILARIN MODERN TOPLUM YAŞANTISINDAKİ YERİ

Enise KILIÇ^{1,*}

¹Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi, Halkbilim Bölümü, Ankara

* enisekilig@windowslive.com

Özet: Bu çalışmada Osmaniye'nin Düziçi, Kadirli ilçeleri ve Adana merkezde geçimlerini davulculuk zurnacılıkla sağlayan abdallarla görüşülmüş, davulculuk ve zurnacılık mesleğinin 20 yıl öncesine kadarki durumu ile günümüzdeki yeri üzerinde durulmuştur. Araştırmada şehir merkezi ve 2 ilçe merkezi olmak üzere 3 farklı yerleşim bölgesi tercih edilerek 28 davulcu ve zurnacı ile gözlem tekniklerinden katılımlı gözlem yoluyla, önceden hazırlanmış olan sorular kaynak kişilere yöneltilerek sağlıklı ve ayrıntılı bilgilere ulaşılmaya çalışılmıştır.

Eğlencenin olduğu her törende davul ve zurnanın başköşeyi tuttuğu ancak modern toplum yaşantısıyla beraber eğlencenin yöneticileri davulcu ve zurnacıların yavaş yavaş törenlerdeki etkinliklerini kaybettikleri ve günümüzde mesleklerini icra edebilecekleri ortamların pek kalmadığı gözlemlenmiştir.

Günümüzde üç gün üç gece süren düğünler yerine birkaç saatlik orkestralı salon düğünlerinin tercih edilmesi, nişanların ve sünnet düğünlerinin düğün salonlarında yapılması, asker yollamalarında otogarda davul çalınmasının yasaklanması, davulla çeyiz taşıma geleneğinin kaybolmak üzere olması sonucunda davulculuk ve zurnacılığın eski önemini kaybettiği görülmüştür. Asıl mesleği davulculuk zurnacılık olan abdallar için davul zurna geçim kaynağı olmaktan çıkmış durumdadır. Öğrenimleri olmadığı için daimi bir işe yönelemeyen abdallar, hurdacılık, hamallık, patates, pancar sökümü gibi işlere yönelmişlerdir. Bu işlerden kalıcı gelir elde edemeyen abdallar, yılın büyük bir bölümünü işsiz şekilde evde oturarak geçirmekte, geçimlerini sağlamakta zorlanmaktadır.

Bu çalışmada davul ve zurnanın modern toplum içinde kendine yer bulamayıp her geçen gün kaybolması ve sanatı icra edenlerin modern toplum yaşantısına adapte olamayıp bir yaşam mücadelesi içinde olmaları üzerinde durulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Davulcu, Zurnacı, Abdallar, Osmaniye, Adana

The Place of Drummers and Horn Players Who Oversee The Rituals in Modern Society Life

Abstract: In this study, The Abdals, who earn a living by drumming and playing the horn in the counties of Osmaniye, Düziçi, Kadirli and also in the city center of Adana had been interviewed, additionally, their current and 20 years ago's positions had been emphasized. In the study, 3 different residential districts, which consist of a city center and 2 county centers, had been chosen. Also, 28 drummers and horn players had been talked and the questions prepared beforehand were asked to the related persons to achieve secure and detailed information by using the participant observation technique, which is one of the observation techniques.

It had been observed that Drums and Horns were of great importance in every ceremony with entertainment, however, with the modern society life, the importance of drummers and horn players overseeing the ceremonies had dwindled with time. Therefore, their being unable to find a suitable environment to practice their profession today had also been understood.

Playing the drum and horn's losing their former importance as a result of people's preferring the orchestral wedding halls instead of the weddings lasting for 3 days and nights, making the engagements and circumcision traditions in wedding halls, banning of playing the drums when sending soldier off to active duty, disappearing of dowry transportation tradition had been viewed. The horn and drum are not a making living source anymore for the Abdals whose main professions are drum playing and horn playing. The Abdals, who can't turn to permanent jobs as they are not educated enough, have turned to the jobs such as scrapping, portering, removing potato and beet. The Abdals stay at home jobless in the major part of the year, and have difficulty supporting their family as they can't always get enough income from these jobs.

In this study, Drum's and Horn's not being able to find a place in society, disappearing day by day and the ones' performing this art not being able to adapt themselves into the modern society life, and their effort of struggle for survival had been emphasized.

Key Words: Drummer, Horn player, Abdals, Osmaniye, Adana

1.GİRİŞ

Eğlencenin olduğu her törende başköşeyi tutan davul zurna, şehirleşme oranının artması ve teknolojik gelişmelerin kültüre yansıtıp değişikliklere sebep olmasıyla, törenlerdeki eski yerini kaybetmiştir. Eğlence törenlerini yöneten davulcu ve zurnacılar, modern toplum yaşantısına uyum sorunuyla karşılaşmışlardır. Davulculuk zurnacılık, abdal oymakları tarafından icra edilmektedir. Bu çalışmada Adana, Düziçi ve Kadırlı'deki abdal oymaklarına mensup davulcu ve zurnacılarla görüşülmüş, mesleğin 20 yıl kadar önceki durumu ile bugünkü durumu tespit edilmeye çalışılmıştır.

Abdal oymakları, belgelerde Türkmen taifesi olarak gösterilmiş ve hem Türkmen aşiretleri, hem de Türkmen cemaatleri başlığı altında zikredilmişlerdir [1]. Abdallarla ilgili önemli bir husus, onların Çingene veya Romanlarla aynı toplumsal grup olmadıklarıdır. Bu hem tarihi belgelerde böyledir, hem de kendileri de bunun böyle olduğunu özellikle belirtme ihtiyacı hissetmektedirler [1]. Abdallar buldukları bölgenin saz ve söz sanatçılarıdır. Sazları, davul, zurna, düdük, tambura (bağlama), darbuka, kemandır. Ama asıl ve çoğunlukta olan sazları davul zurnadır [2]. İçlerinde güzel sesli olanlar sazlarıyla birlikte evlenmenin çeşitli törenlerinde, sünnet düğünlerinde, kimi belli günlerde, büyük ziyafetlerde bulunarak toplantının müzik ihtiyacını sağlarlar. Abdallar bu nedenle halk müziğinin saklayıcısı ve kuşaktan kuşağa taşıyıcısı olmak gibi pek önemli bir iş de görürler. Bundan başka halk hikayelerinin de bekçisi ve yine kuşaktan kuşağa taşıyıcısıdır [2].

2.BULGULAR

20 yıl öncesine kadar Adana, Düziçi ve Kadırlı'de, düğünlerden 1-2 ay önce davulculardan gün alınır. Davulcu düğün sahibi ile kesime oturur, alacağı para miktarını kararlaştırır, karşılığında alacağı bahşişlerin ve düğünde oynayanlara atılan paraların kendilere ait olacağına dair anlaşma yapar ve bir miktar kapora alırlar.

Adana'da, eski düğünlerde genellikle 1 davul 1 zurna, Düziçi ve Kadırlı'de 3 davul 3 zurna tercih edilmiştir. Adana'da düğünler Perşembe günü, Düziçi ve Kadırlı'de ise Cuma günü bayrak asılmasıyla başlar, Pazar öğlene kadar devam eder. Düziçi ve Kadırlı'de bayrak asılırken düğün sahibine yakın birisi abdal ağası ilan edilir. Abdal ağası, davulcuların yemeklerinden, yatacak yerlerinden, dinlenme zamanlarından yani davulcuların düğün süresince ihtiyaçlarının kar-

şılanmasından sorumludur. Abdal ağası aynı zamanda müzik organizasyonundan sorumludur. Davulcudan bir parça çalması istenecekse, bu, abdal ağasına söylenir, abdal ağası davulcuları yönlendirir. Düğün sahibinin ya da düğüne gelen bir misafirin, “Davulcu bize şu parçayı çal” demesi hoş kaçmaz. Sistem böyle kurulduğu için bireyler bu işleyişe saygı gösterirler, topluluk içinde uyum söz konusudur. Adana’da ise abdal ağası uygulaması yoktur.

Düğünün başladığını ilan etmek için bayrak asılır ve koyun, keçi ya da dana kesilir. Düziçi’nde, kesilen hayvanın ciğeri ve derisi davulcularındır. Davulcu ciğeri ve deriyi ister, almak için ısrar eder, alana kadar davulu çalmaz. Ciğeri alan davulcular, ciğeri soluk borusundan bağlarlar. Düğünün ilerleyen bir saatinde ateş yakıp ciğeri çöplere dizip pişirir yerler. Ciğer, abdalların en çok sevdiği yiyecekler arasındadır. Davulcular, bayrak asımından sonra uygun oldukları bir zamanda karşılıklı dört kazık çakarlar. Kendilerine verilen deriyi, kılı tarafı üste gelecek şekilde kazıklara gererler. Üzerindeki kılıları iyice temizlerler. Davula denk gelecek şekilde kesip hazırlarlar. Eğer düğünde davulun derisi patlarsa davulun kasnağına denk gelecek şekilde deriyi kasnaklara tuttururlar. Ancak davulcular yaklaşık 10 yıldır röntgen filminden yapılan davul derisi kullandıkları için günümüzde bu uygulamayla karşılaşmak mümkün değildir. Düziçi ve Kadirli’de, 3 gün 3 gece süren düğünlerde, karşılama ve şabada davulcular gelen misafirlerden bahşiş toplayabilmektedirler. Şaba, düğüne gelen misafirlerin yeni evlenen çifte düğün atkısını attığı, davulcunun bol bol bahşiş toplayabildiği bir uygulamadır. Adana’da, misafirlere davul zurnalı karşılama ve şaba yapılmamaktadır.

Düğüne gelen misafirler gece yarısından sonra eğlenceye devam edip davul çalınmasını isterse davulcular uyuyor olsa dahi, abdal ağası davulcuları uyandırır. Davul istendiğini söyler. Davulcunun, bu saatte davul çalmam gibi bir itirazı olmaz ve isteği yerine getirir. Düğünün Cumartesi ve Pazar sabahı, şafak sökerken mutlaka “tan davulu” çalınır. Hazırlanan düğün yemeği, ilk olarak davulculara ikram edilir.

Düziçi’nde kına günü, erkek evinden kız evine 1 davulcu ve zurnacı, 1 kınacı erkek aşık, 1 kınacı kadın aşık, kına yemişini dağıtacak kişiler gider. Bu gidenler kız evinde görevlidir, kız evinde yatarlar. Kız evi, gelen kınacı aşıklara ve davulcuya havlu, heybe hediye eder.

Düziçi’nde düğünün son günü damadın babası, varsa abisi yani düğün sahipleri şabaya oturur. Gelin, babasının evinden alındıktan sonra, Köprüden Geçti Gelin türküsü eşliğinde bir köprüden geçirilir, köprüünün orta yerine

gelindiğinde düğün alayı hep beraber halay çekip, oynar. Gelin, erkek evine getirildikten sonra eğlence bir süre devam eder. Düğün bitmeden önce davulcular son olarak gelin ve damadı şaba masasına oturturlar. Diğer misafirleri şabaladıkları gibi gelin ve damadı ayrı ayrı şabalarlar. Buradaki şaba parasını davulcular kendilerine alırlar. Düğün, gelin ve damadın şabalanmasıyla sona erer. Adana’da davulun son tokmağı damada vurulur ve damattan bahşiş alınır.

Düğünün bitiminden sonra davulcular bir dut ağacının altına ya da uygun bir yere oturup mendillerini sererler. Düğün boyunca en büyüklerinde toplanan paralar, paylaşılmak üzere mendil üstüne dökülür. Kul hakkı ile Allah karşısına çıkmamak için paylaşım sırasında kimsenin hakkının bir başkasına geçmemesine özen gösterirler, toplanan parayı eşit olarak paylaşırlar.

20 yıl öncesine kadar düğünlerden büyük kazançlar elde ettiklerini söyleyen davulcular, şu an Cuma başlayıp Pazar günü biten bir düğünden ortalama 200 TL kazandıklarını belirtiyorlar. Bu paranın geçimlerini sağlamada çok yetersiz kaldığını özellikle ifade ediyorlar. Düğünler genellikle Temmuz, Ağustos, Eylül aylarında yapılıyor. Davulcular, düğün zamanlarında 2 gün çalışıp 5 gün evde boş oturuyorlar. Adana, Düziçi ve Kadirli’de artık 3 gün 3 gece süren düğünler pek tercih edilmiyor. Değişen yaşam koşulları dolayısıyla düğün salonlarında birkaç saatlik orkestralı düğünler tercih ediliyor. Hatta büyük şehirlerin gözde düğün salonlarında, Dj müzik, hem davul zurnanın hem de orkestranın yerini tutmaya başlamıştır.

Düğün salonlarındaki orkestralı düğünlerde, 15 dakika gibi kısa süreliğine davul çaldırmak isteyen düğün sahipleri olmaktadır. Davulcular, davul çalınırken kendileri için atılan bahşişlerin düğün salonuna kaldığını, kendi emeklerinin başkasına kalmasından rahatsızlık duydukları için böyle kısa süreli işlere gitmeyi tercih etmediklerini belirtmektedirler.

Adana’da çeyiz götürme, davul zurna eşliğinde halaylarla, oyunlarla adeta şenlik havasında yapılır. Şu an Adana davulcuları için, iş alanı olarak sadece çeyiz götürme kalmış durumdadır. Ekonomik şartların bütçeleri zorlaması ve eğitilmiş kişilerin tercih etmemesi sebebiyle, çeyiz götürme geleneği sınırlı bir kesim tarafından devam ettiriliyor. Haftada bir gün çeyiz götürme işi karşarsa davulcular, bundan ortalama 80 TL gelir elde ettiklerini belirtiyorlar. Bu miktar zurnacı ile paylaşıldığı için kazanç yarıya düşüyor. Dolayısıyla bütün ailenin haftada 40 TL ile geçmesi söz konusu oluyor, tabii her hafta çeyiz işi karşarsa...

Kadirli’de Ramazan davulunu çalmak isteyen davulcular, Ramazan başlamadan önce belediyeye başvuruda bulunmaktadır. Belediye, yapılan başvuruları değerlendirip ihtiyacına göre davulcuları görevlendirmektedir. Davulcular, eskiden ramazanın ilk sahurundan son sahuruna kadar sahur davulunu çaldıklarını, Ramazanın 15. gününden sonra evleri dolaşip davul çalarak bahşiş topladıklarını, kapıları çaldıkları zaman tanıdık bir davulcu mu diye kendilerine dikkatle bakıldığını, mutlaka bahşişle gönüllerinin alındığını ancak günümüzde insanların bahşiş vermemek için kapıyı bile açmadıklarını belirtmektedirler. Ramazan ve Kurban Bayramlarında, bayram namazından sonra davulcular belirledikleri mahallelerde evleri dolaşip davul çalar, ev sahibiyle bayramlaşırlar. Ramazan Bayramında davulculara şeker ya da para, Kurban Bayramında et verilir.

Eskiden harman zamanı davulcular harmanları gezermiş. Harman sahibinin isteğine göre bazen davul çalarlarmış. Harman sahibi gönlünden ne koparsa, genellikle de yaklaşık 12-13 kilogram alan tasla bir tas, bazen yarım tas buğdayı davulculara verirmiş.

Eskiden sünneti abdallar yaparmış. Abdallar sünnet yapmaları karşılığında alacakları şeyler için bir pazarlığa oturmazlarmış. Sünnet yaptıran aile tavuk, tereyağ ve bir miktar para vermesi gerektiğini bilirmiş. Düziçi ve Kadirli’de artık sünnetler, sağlık görevlilerine yaptırılmaktadır. Adana’da ise dar gelirlili, gecekondu mahallelerde yaşayan aileler, çocuklarının sünnetlerini abdallara yaptırmaya devam etmektedir.

Eskiden erkek çocuğu doğduğunda göz aydınlığı için davul çaldırılırmış ancak bugün bu da pek tercih edilmemektedir.

İlçeye, ile bir devlet büyüğü gelecekse ya da bir açılış yapılacaksa davulculara iş fırsatı çıkmakta ancak iş bekleyen davulcuların sayısı fazla olduğundan nadir olarak denk gelen bu iş fırsatı, davulculara gelir kaynağı olamamaktadır. Kadirli’nin kurtuluş günü olan 7 Mart’ta belediye 9 davul tutmakta, davul başına 100 TL vermektedir. Tabi bu para 1 davulcu ve zurnacının paylaşacağı para miktarıdır.

Adana, Düziçi ve Kadirli’de asker yollamalarında, asker ailesi bir ya da birkaç gün önce, komşularını, akrabalarını davet edip yemek verir. Genellikle davulcu tutulup eğlence tertip edilirdi. Askerin yollanacağı gün ise, evden çıkıp otobüse bindirilinceye kadar davul zurna çalınırdı. Ancak davul zurna ile asker göndermeye, 5326 sayılı Kabahatler Kanunu’na göre para cezası kesilmektedir.

Modern hayatta davulcuları okullardaki halk oyunları ekiplerinin çalgıcısı olarak görmekteyiz. Ancak, halk oyunları ekiplerinde her davulcu çalamaktadır. Ekip davulcularının ölçülü çaldığı belirtilmektedir. Halk oyunları ekibinde çalanlar, kendilerini o alanda yetiştirmişlerdir. Düğünlerde çalan davulcular, ölçülü çalmayı pek tercih etmediklerini ifade etmektedirler.

Abdallar, çocuklarının davul zurna çalmaya yeteneklerinin olduğunu belirtiyorlar. Kale, Kırşehir'in abdallar mahallesinde, söyleneceye göre bebeler elinde enstrümanları ile doğar. Tam olarak enstrümanlarıyla değil ama mesela zurnacı olacak bebe elini havaya zurna tutar gibi kaldırır. Daha o haliyle zurnasını aradığı, "ana bana meme verme, bana zurnamı ver" diye bir zurna tınısında ağladığı söylenir ve o andan itibaren o bebe büyük bir zurnacıdır, büyük zanaatkardır [3] şeklinde ifade eder abdalların müzikle olan bağı. Abdallar, çocuklarını 8-9 yaşlarında kendileriyle beraber düğünlere götürürler, 14-15 yaşına gelen abdal genci; davulunda, zurnasında ustalaşır ve düğünlere davul zurna çalmaya gidebilir. Ancak abdal gençleri, düzenli geliri olan bir işte çalışmak istediklerini, artık davulculukla para kazanılmadığını ve davul zurna işini yapmak istemediklerini belirtmektedirler. Yapabilecekleri başka bir işlerinin olmaması, onları gelecekleri için kaygılandırmaktadır.

Abdalların okul hayatları genellikle ilkokul 3. , 4. sınıfa kadardır. Abdallar, çocuklarını okutmak istediklerini ama çocuklarının okumaya istekli olmadığını belirtiyorlar. Hayatlarını devam ettirebilmek için değişik iş alanlarına yönelmeye çalışıyorlar, ancak ilkokul diplomasına bile sahip olmadıkları için daimi bir iş bulmakta zorlanıyorlar. Çeşitli meslek kurslarının açıldığını ancak abdal gençlerinin bunlara ilgi göstermediğini de ilave ediyorlar.

3. TARTIŞMA VE SONUÇ

Davulcular, 20-25 yıl öncesinde günde 4-5 iş aldıklarını ancak artık haftada bir iş bile alamadıklarını belirtiyorlar. Davulcular, artık geçimlerini davulculukla sağlayamadıkları için mesleklerini bırakmak istiyorlar. Kendilerinin de artık düzenli bir iş sahibi olmak istediklerini, genç, yaşlı hemen hemen bütün abdalların işsiz olduğunu belirtiyorlar. Örneğin, belediyeye temizlik personeli olarak işe alınabileceklerini düşünüyorlar ancak böyle bir fırsatı elde edemedikleri için de üzüntü duyuyorlar. Yaşadıkları çevrelerde abdal oldukları için aşağı görüldüklerini, hatta yevmiyeye işe bile alınmadıklarını söylüyorlar.

Adana, Düziçi ve Kadirli abdalları, Kayseri, Yozgat, Nevşehir'e pancar ve patates tarlalarında çalışmak üzere gitmekte. Yazları ise Adana, Karataş, Tuzla, Mersin, Erzin'e topuk otu toplamak için gidiyorlar. Topuk otu ile Kahramanmaraş tarhanasının serildiği çiğ olarak adlandırılan hasırları yapıyorlar. Ancak topuk otunun sökülmesine 2872 sayılı Çevre Kanunu 9. Madde e bendi "Sulak alanların doğal yapılarının ve ekolojik dengelerinin korunması esastır. Sulak alanların doldurulması ve kurutulması yolu ile arazi kazanılmaz. Bu hükme aykırı olarak arazi kazanılması halinde söz konusu alan faaliyet sahibince eski haline getirilir." e göre para cezası uygulanmaktadır. Böylece abdallar geçimlerine katkı sağlayan bir iş alanını daha kaybetmişlerdir.

Abdallar tarımla uğraşmazlar. Hayvancılık da maddi imkanlarının yetersizliğinden dolayı yapılmamaktadır. Maddi durumlarının yetersizliğinden dolayı esnaflık da yapamamaktadırlar. Düziçi ve Kadirli abdalları, tablacılık yapmayı denemişler ancak abdal oldukları için kendilerinden alışveriş yapılmadığını, pazara bir pikap portakal götürdüklerinde bir çuval bile satamadıklarını belirtiyorlar. Adana'da abdallar inşaatlarda kum atıyor, hurdacılık, hamallık yaparak hayatta kalmaya çalışıyorlar. Zurnamdan sel damlarsa karnım doyar diyor zurnacı Ergül Pikaçoğlu, ancak zurnasının, bıraktığı yerde günlerce yattığını üzüntüyle anlatıyor.

Kale; Kırşehir'deki Abdallardan on beş müzisyen Kültür Bakanlığı bünyesinde kurulan ustalar müzik topluluğunda kadrolu çalışıyor. (Ekip daha önce Abdallar Müzik Topluluğu adını kullanıyordu.) Diğerleri ya gurbete gitmiş ya da Kırşehir'de ekstra iş kovalıyor. Başka bir iş beceremiyorlar, yapmak istemiyorlar. Müsaade almadan azıcık önce Ahmet Ertaş bu ihtiyar abdal kulağına bir sır daha fısıldadı: "Müzisyen adam başka bir iş yaparsa kendine kahreder, çok içer." [3] şeklinde belirtiyor abdalların içinde buldukları durumları. Davulcuların sanatlarını icra edebilecekleri alanlar her geçen daralmakta ve davulcular, adeta yaşam mücadelesi vermekteler.

Abdalların asıl meslekleri davulculuk ve zurnacılıktır. Müzisyenlik onların gelenekten gelen, ata yadigarı meslekleridir. Kadirli'de, "Karaali adında bir davulcunun, oğlu Şeref'e öküzle çift süren bir adamı gösterip, davul zurnayı bellemezsen onun hali senin halin" dediği anlatılır genç kuşaklara. Bu söylence, müzisyenliğin abdalların hayatlarındaki önemini gösteriyor. Sanat icra etmek, onlar için diğer işlerden kıymetlidir. Ancak görülüyor ki, davul zurna, modern hayat içerisinde kendine yer bulmakta zorlanıyor ve abdallar her geçen gün müzisyen kimliklerini kaybediyorlar.

4. KAYNAK KİŞİLER

1. Garip Kara, 65 yaşında, zurnacı, Kadirli
2. Kazım Uztaş, 58 yaşında, davulcu, Kadirli
3. Erhan Kara, 30 yaşında, zurnacı, Kadirli
4. Hüseyin Solmaz, 18 yaşında, davulcu, Kadirli
5. Serkan Solmaz, 27 yaşında, zurnacı, Kadirli
6. Necati Uztaş, 26 yaşında, davulcu, Kadirli
7. Gökhan Çalgıcı, 20 yaşında, davulcu, Kadirli
8. Zeki Uztaş, 30 yaşında, zurnacı, Kadirli
9. Hüseyin Uztaş, 14 yaşında, davulcu, Kadirli
10. Hasan Uztaş, 17 yaşında, davulcu, Kadirli
11. Hasan Solmaz, 14 yaşında, davulcu, Kadirli
12. Zeynel Uztaş, 37 yaşında, davulcu, Kadirli
13. Nazmi Uztaş, 14 yaşında, davulcu, Kadirli
14. Salman Uztaş, 27 yaşında, zurnacı, Kadirli
15. Ergül Piçakoğlu, 50 yaşında, zurnacı, Adana
16. Umut Pikaçoğlu, 17 yaşında, zurnacı, Adana
17. Murat Piçakoğlu, 18 yaşında, davulcu, Adana
18. Boran Kapçak, 56 yaşında, davulcu, Düziçi
19. Üffet Karakaya, 54 yaşında, zurnacı, Düziçi
20. İbrahim Karakaya, 52 yaşında, davulcu, Düziçi
21. Ercan Karakaya, 28 yaşında, davulcu, Düziçi
22. Ali Karakaya, 27 yaşında, zurnacı, Düziçi
23. Hüseyin Karakaya, 28 yaşında, davulcu, Düziçi
24. Celal Karakaya, 44 yaşında, davulcu, Düziçi
25. Tamer Karakaya, 40 yaşında, zurnacı, Düziçi
26. Sait Karakaya, 38 yaşında, zurnacı, Düziçi
27. Selami Karakaya, 36 yaşında, zurnacı, Düziçi
28. Çöllö Karakaya, 25 yaşında, davulcu, Düziçi

5. KAYNAKLAR

- [1] Okumuş, E., 2005. Türkiye’de Marjinal Bir Grup Olarak Abdallar, *Sosyal Bilimler Araştırma Dergisi*, Yıl:III, Sayı: 6, Eylül, Vedat Kitapçılık.
- [2] Güzelbey, C.C., 1972. Abdallar, *Türk Folklor Kurumu*, Mayıs, Yıl:3, Sayı:25, İstanbul.
- [3] Kale, B., 2005. Ahiler Abdallar Türküleri, *Atlas*, Aralık, s. 103-119.